

Cartea Urantia

<< [Conținutul Cărții](#) | [Părți](#) | [Partea a I-a](#) >>

Introducere

0:0.1 (1.1) ÎN MINTILE muritorilor de pe Urantia - acesta fiind numele lumii voastre - există o mare confuzie în ceea ce privește semnificația unor termeni cum ar fi Dumnezeu, divinitate, și deitate. Ființele umane sunt și mai confuze în ceea ce privește relațiile personalităților divine desemnate de aceste numeroase nume. Datorită acestei sărăcii conceptuale însoțite de o atât de mare confuzie ideatică, am fost însărcinat să formulez această expunere introductivă pentru a explica semnificațiile care ar trebui să fie atașate anumitor simboluri verbale, așa cum ar putea fi ele folosite de acum înainte în capitolele pe care corpul revelatorilor adevărului din Orvonton a fost autorizat să le traducă în limba engleză de pe Urantia.

0:0.2 (1.2) În efortul nostru de a extinde conștiința cosmică și de a intensifica percepția spirituală, este extrem de dificil să prezentăm niște concepte lărgite și un adevăr înaintat atunci când suntem limitați de folosirea unui limbaj restrâns al tărâmului. Cu toate acestea, mandatul nostru ne impune să facem toate eforturile necesare pentru a transmite semnificațiile noastre folosind

simbolurile verbale ale limbii engleze. Ni s-a recomandat să nu introducem termeni noi decât dacă nu se putea găsi în terminologia limbii engleze nici o expresie potrivită pentru ilustrarea acestor concepte noi, fie aceasta parțial sau chiar și deformându-i mai mult sau mai puțin înțelesul.

0:0.3 (1.3) În speranța de a-i înlesni înțelegerea fiecărui muritor care ar putea citi cu atenție aceste capitole și de a evita confuzia de partea lui, socotim ca fiind înțelept să prezentăm, în acest preambul, o trecere în revistă a sensurilor care trebuie să fie atașate numeroaselor cuvinte englezești ce vor fi folosite pentru a desemna Deitatea precum și anumite concepte asociate referitoare la lucrurile, la semnificațiile și la valorile realității universale.

0:0.4 (1.4) Însă pentru a formula această Introducere de definiții și de limitări de terminologie este necesar să anticipăm întrebuințarea acestor termeni în prezentările ulterioare. Prin urmare, această Introducere nu este o expunere completă în sine: este doar un îndrumar de definiții, destinate să îi ajute pe cei care vor citi capitolele următoare referitoare la Deitate și la universul universurilor. Aceste capitole au fost formulate de o comisie de pe Orvonton trimisă pe Urantia în acest scop.

0:0.5 (1.5) Lumea voastră, Urantia, este una din numeroasele planete locuite similare, care formează universul local al Nebadonului. Acest univers, împreună cu alte creații similare, formează suprauniversul Orvontonului, a cărui capitală este Uversa, locul de unde vine comisia noastră. Orvontonul este unul din cele șapte suprauniversuri evolutive ale timpului și spațiului care învăluie

universul central al Havonei, creația fără început și fără de sfârșit a perfecțiunii divine. În inima acestui univers etern și central se găsește neclintita Insulă a Paradisului, centrul geografic al infinitului și lăcașul Dumnezeului etern.

0:0.6 (1.6) Cele șapte universuri în evoluție, împreună cu universul central și divin, sunt numite de noi, în general, *marele univers*; acestea sunt creațiile organizate și locuite în prezent. Ele sunt toate o parte a *maestrului univers*, care îmbrățișează de asemenea universurile spațiului exterior, nelocuite, dar aflate în curs de mobilizare.

I. Deitate si divinitate

0:1.1 (2.1) Universul universurilor prezintă fenomene ale activității deității la diverse nivele de realități cosmice, de semnificații mentale și de valori spirituale, însă toate aceste ministere - personale sau de un alt fel - sunt coordonate prin putere divină.

0:1.2 (2.2) DEITATEA poate fi personalizată ca Dumnezeu, fiind personală și supra-personală în moduri care nu-i sunt pe deplin inteligibile ființei umane. Deitatea este caracterizată de calitatea unității - actuală sau potențială - pe toate nivelele supra-materiale ale realității. Această calitate unificatoare creaturile o înțeleg cel mai bine ca divinitate.

0:1.3 (2.3) Deitatea funcționează pe nivelele personal, pre-personal și supra-personal. Deitatea totală este funcțională pe următoarele șapte nivele:

0:1.4 (2.4) 1. *Static*- Deitate conținută în sine și existând în sine.

0:1.5 (2.5) 2. *Potențial*- Deitate voindu-se pe sine și avându-și scopul în sine.

0:1.6 (2.6) 3. *Asociativ*- Deitate personalizată în sine și dumnezeiește fraternă.

0:1.7 (2.7) 4. *Creativ*- Deitate care se distribuie pe sine și se revelează în mod divin.

0:1.8 (2.8) 5. *Evolutiv*- Deitate expansivă prin sine și identificată cu creatura.

0:1.9 (2.9) 6. *Suprem*- Deitate care face experiența de sine și unifică creatura cu Creatorul. Deitate ce funcționează pe primul nivel de identificare cu creatura în calitate de supra-controlor al spațio-timpului marelui univers și numită uneori supremația Deității.

0:1.10 (2.10) 7. *Ultim*- Deitate proiectându-se pe sine și transcendând spațio-timpul. Deitate omnipotentă, omniscientă, și omniprezentă. Deitate funcționând la al doilea nivel de expresie al divinității unificate, ca supra-controlor eficient și ca sprijin absonit al maestrului univers. În comparație cu serviciul Deităților pe lângă marele univers, această funcțiune absonită în maestrul univers echivalează cu supra-controlul și cu supra-susținerea universale, numită uneori Ultimitatea Deității.

0:1.11 (2.11)

Nivelul finit al realității este caracterizat de viața creaturii și de limitările temporal-spațiale. Realitățile finite pot să nu aibă sfârșit, însă ele au întotdeauna un început - ele sunt create. Nivelul de Deitate a Supremației poate fi conceput ca o funcțiune în relație cu existențele finite.

0:1.12 (2.12)

Nivelul absonit al realității este caracterizat de lucruri și de ființe lipsite de început și de sfârșit și prin transcenderea timpului și a spațiului. Absonitarii nu sunt creați; ei sunt exteriorizați - ei sunt, pur și simplu. Nivelul de Deitate a Ultimității implică o funcțiune relativă realităților absonite. Pe orișice parte a maestrului univers, ori de câte ori timpul și spațiul sunt transcense, un astfel de fenomen absonit este un act al Ultimității Deității.

0:1.13 (2.13)

Nivelul absolut este lipsit de început, fără sfârșit, lipsit de timp și de spațiu. De exemplu: în Paradis timpul și spațiul nu există; statutul temporal-spațial al Paradisului este absolut. Acest nivel este acela al Trinității, atins în mod existențial de Deitățile Paradisului, însă acest al treilea nivel de expresie a Deității unificate nu este pe deplin unificat în modul experiențial. Oricare ar fi momentul, locul și maniera în care funcționează nivelul absolut al Deității, valorile și semnificațiile absolute ale Paradisului sunt manifeste.

0:1.14 (3.1)

Deitatea poate fi existențială ca în Fiul Etern, experiențială ca în Ființa Supremă, asociativă ca în Dumnezeuul Septuplu, neîmpărțită ca în Trinitatea Paradisului.

0:1.15 (3.2) Deitatea este sursa a tot ceea ce este divin. Deitatea este divină în mod caracteristic și invariabil, însă nu tot ceea ce este divin este neapărat Deitate, cu toate că va fi coordonat cu Deitatea și va tinde către o anumită fază a unității cu Deitatea - Spirituală, mentală sau personală.

0:1.16 (3.3) DIVINITATEA este calitatea caracteristică, unificatoare și coordonatoare a Deității.

0:1.17 (3.4) Divinitatea este inteligibilă creaturilor ca adevăr, ca frumusețe și ca bunătate. Ea își găsește corespondent în personalitate ca iubire, ca compasiune și slujire. Ea este revelată pe nivelele impersonale ca dreptate, ca putere și ca suveranitate.

0:1.18 (3.5) Divinitatea poate fi perfectă - completă - ca pe nivelele existențiale și ale creatorilor, nivele ale perfecțiunii paradisiace; sau poate fi relativă - nici perfectă, nici imperfectă - ca pe anumite nivele de relații existențial-experiențiale ale Havonei.

0:1.19 (3.6) Atunci când încercăm să concepem perfecțiunea în toate fazele și formele relativității, noi întâlnim șapte tipuri posibile:

0:1.20 (3.7) 1. Perfecțiunea absolută sub toate aspectele.

0:1.21 (3.8) 2. Perfecțiune absolută în anumite faze și perfecțiune relativă în toate celelalte aspecte.

0:1.22 (3.9) 3. Aspecte absolute, relative și imperfecte în diverse asociații.

0:1.23 (3.10) 4. Perfecțiune absolută sub anumite aspecte, imperfectiune sub toate celelalte.

0:1.24 (3.11) 5. Perfecțiune absolută în nici o direcție, perfecțiune relativă în toate manifestările.

0:1.25 (3.12) 6. Perfecțiune absolută în nici o fază, perfecțiune relativă în unele, imperfectă în celelalte.

0:1.26 (3.13) 7. Perfecțiune absolută în nici un atribut, imperfecțiune în toate.

II. Dumnezeu

0:2.1 (3.14) Creaturile muritoare evoluând încearcă o nevoie irezistibilă de a simboliza conceptele lor finite despre Dumnezeu. Conștiința datoriei morale a omului și idealismul său spiritual reprezintă un nivel de valori - o realitate experiențială - care este dificil de simbolizat.

0:2.2 (3.15) Conștiința cosmică implică recunoașterea unei Cauze Prime, singura și unica realitate fără cauză. Dumnezeu, Tatăl Universal, funcționează pe trei nivele de personalitate a Deității, nivele de valoare sub-infinită și de expresie relativă a divinității:

0:2.3 (3.16) 1. *Pre-personal*- ca în serviciul fragmentelor Tatălui, precum Ajustorii Gândirii.

0:2.4 (3.17) 2. *Personal*- ca în experiența evolutivă a ființelor create și procreate.

0:2.5 (3.18) 3. *Supra-personal*- ca în existența exteriorizată a

anumitor ființe absonite și asociate.

0:2.6 (3.19) DUMNEZEU este un simbol verbal desemnând toate personalizările Deității. Termenul necesită o definire diferită pe fiecare nivel personal al funcțiunii Deității și trebuie apoi re-definit în cadrul fiecăruia din aceste nivele, deoarece acest termen poate fi folosit pentru a desemna diversele personalizări coordonate și subordonate ale Deității; de exemplu, Fii Creatori Paradisiaci - părinții universurilor locale.

0:2.7 (4.1) Cuvântul Dumnezeu, așa cum îl folosim noi, poate fi înțeles:

0:2.8 (4.2) *Prin desemnare*- ca Dumnezeu Tatăl.

0:2.9 (4.3) *Prin context*- ca atunci când este folosit la discutarea unui nivel specific al deității sau al unei asocieri a deității. Când există îndoieli în ceea ce privește interpretarea exactă a cuvântului Dumnezeu, ar fi de dorit să se facă referire la persoana Tatălui Universal.

0:2.10 (4.4) Termenul Dumnezeu denotă întotdeauna *personalitatea*. Cuvântul Deitate poate să se refere sau nu la personalități ale divinității.

0:2.11 (4.5) În aceste capitole, cuvântul DUMNEZEU este folosit cu următoarele semnificații:

0:2.12 (4.6) 1. *Dumnezeu Tatăl*- Creator, Controlor și Susținător.
Părintele Universal, Prima Persoană a Deității.

0:2.13 (4.7) 2. *Dumnezeu Fiul*- Creator Coordonat, Controlor al
Spiriului și Administrator Spiritual. Fiul Etern, a Doua Persoană a
Deității.

0:2.14 (4.8) 3. *Dumnezeu Spiritul*- Actor Asociat, Integrator
Universal, Dispensator al Minții. Spiritul Infinit, a Treia Persoană a
Deității.

0:2.15 (4.9) 4. *Dumnezeu Supremul*- Dumnezeuul timpului și
spațiului, în actualizare sau în evoluție. Deitate personală realizând,
în asociere, împlinirea experiențială temporal-spațială a identității
creatură-Creator. Ființa Supremă experimentează în mod personal
experiența împliniri unității Deității, ca Dumnezeu în evoluție și
experiențial al creaturilor evolutive ale timpului și spațiului.

0:2.16 (4.10) 5. *Dumnezeu Septuplul*- Personalitate a Deității
funcționând efectiv oriunde în timp și în spațiu. Deitățile personale
ale Paradisului și asociații lor creatori, funcționând înăuntrul
frontierelor universului central și dincolo de ele și personalizând
puterea în calitate de Ființă Supremă, pe primul nivel al creaturii la
care se revelează, în timp și în spațiu, Deitatea unificatoare. Acest
nivel, marele univers, este sfera în care personalitățile din Paradis
coboară în spațiu-timp, în asociere reciprocă cu creaturile evolutive
care urcă în spațio-timp.

0:2.17 (4.11) 6. *Dumnezeu Ultimul*- Dumnezeu în curs de
exteriorizare din supra-timp și din spațiul transcens. Al doilea nivel
experiențial la care se manifestă Deitatea unificatoare. Dumnezeu cel

Ultim implică realizarea dobândită a sintezei valorilor supra-personale - absonite, a valorilor spațio-timpului transcens și a valorilor experiențiale care au fost exteriorizate; aceste valori fiind coordonate pe nivelele creative finale ale realității Deității.

0:2.18 (4.12) 7. *Dumnezeu Absolutul*- Dumnezeu care experimentează valori supra-personale transcense și semnificații ale divinității transcense, acum existențial ca *Absolut al Deității*. Aceasta este al treilea nivel de expansiune și de expresie al Deității unificatoare. Pe acest nivel supercreativ, Deitatea experimentează epuizarea potențialului personalizabil, întâlnește plenitudinea divinității, și suportă consumarea capacității de a se revela la nivele succesive și progresive de personalizări diferite. Acum, Deitatea întâlnește *Absolutul fără de calități*, se ciocnește de el și face experiența identității cu el.

III. Prima sursă-centru

0:3.1 (4.13) Realitatea infinită și totală este existențială în șapte faze și sub aspectul a șapte Absoluturi coordonate:

0:3.2 (5.1) 1. Prima Sursă-Centru.

0:3.3 (5.2) 2. A Doua Sursă-Centru.

0:3.4 (5.3) 3. A Treia Sursă-Centru.

0:3.5 (5.4) 4. Insula Paradisului.

0:3.6 (5.5) 5. Absolutul Deității.

0:3.7 (5.6) 6. Absolutul Universal.

0:3.8 (5.7) 7. Absolutul lipsit de attribute.

0:3.9 (5.8) Dumnezeu, în calitate de Primă Sursă-Centru, este primordial în relație cu realitatea totală - categoric. Prima Sursă-Centru este atât infinită, cât și eternă și nu este deci limitată sau condiționată decât de voință.

0:3.10 (5.9) Dumnezeu - Tatăl Universal - este personalitatea Primei Surse-Centru și, ca atare, menține relații personale de control infinit asupra tuturor surselor-centre coordonate și subordonate. Un astfel de control este personal și infinit în *potențial*, chiar dacă s-ar putea să nu funcționeze niciodată efectiv, datorită perfecțiunii funcțiunii acestor surse-centre și a acestor personalități coordonate și subordonate.

0:3.11 (5.10) Prima Sursă-Centru este, prin urmare, primordială în toate domeniile: deificate sau nedeificate, personale sau impersonale, actuale sau potențiale, finite sau infinite. Ființă sau lucru, relativitate sau finalitate, nimic de felul acestora nu există decât în relație directă sau indirectă cu întâietatea Primei Surse-Centru și în dependență față de aceasta.

0:3.12 (5.11) *Prima Sursă- Centru* se raportează la universul după cum urmează:

0:3.13 (5.12) 1. Forțele de gravitație ale universurilor materiale converg în centrul de gravitație al Paradisului de jos. Acesta este motivul pentru care poziția geografică a persoanei sale este fixată veșnic în relație absolută cu centrul de energie-forță al planului

inferior sau material al Paradisului. Însă personalitatea absolută a Deității există pe planul superior sau spiritual al Paradisului.

0:3.14 (5.13) 2. Forțele mentale converg în Spiritul Infinit; mintea cosmică diferențială și divergentă converge în cei Șapte Spirite Maestru; mintea Supremului, înfăptuindu-se ca experiență temporal-spațială, converge în Majeston.

0:3.15 (5.14) 3. Forțele spiritului din univers converg în Fiul Etern.

0:3.16 (5.15) 4. Capacitatea nelimitată de acțiune a deității rezidă în Absolutul Deității.

0:3.17 (5.16) 5. Capacitatea nelimitată de reacție a infinității există în Absolutul fără de atribute.

0:3.18 (5.17) 6. Cele două Absoluturi - cu Atribute și fără de Atribute - sunt coordonate și unificate în și prin Absolutul Universal.

0:3.19 (5.18) 7. Personalitatea Potențială a unei ființe morale evolutive sau a oricărei alte ființe morale este centrată în personalitatea Tatălui Universal.

0:3.20 (5.19) REALITATEA, așa cum este ea înțeleasă de ființele finite, este parțială, relativă, și vagă. Maximul de realitate a Deității pe deplin inteligibilă creaturilor evolutive finite este conținut în Ființa Supremă. Cu toate acestea, există realități antecedente și eterne, realități suprafinite, care sunt ancestrale în comparație cu această Deitate Supremă a creaturilor evolutive ale spațio-timpului. În încercarea de a descrie originea și natura realității universale, suntem nevoiți să folosim tehnica raționamentului din spațio-timp pentru a atinge nivelul minții finite. De aceea trebuie să prezentăm

multe dintre evenimentele simultane din eternitate ca pe niște operațiuni secvențiale.

0:3.21 (6.1) O creatură din spațio-timp ar considera originea și diferențierea Realității astfel: eternul și infinitul EU SUNT a dobândit eliberarea Deității din lanțurile infinității fără de atribute prin exercițiul liberei voințe inerente și eterne, iar acest divorț de infinitatea fără de atribute a produs prima *tensiune a divinității absolute*. Această tensiune diferențială a infinității este rezolvată de Absolutul Universal, care acționează pentru a unifica și coordona infinitatea dinamică a Deității Totale și infinitatea statică a Absolutului fără de Atribute.

0:3.22 (6.2) În această operațiune originară, EU SUNT-ul teoretic a ajuns la realizarea personalității devenind simultan Tatăl Etern al Fiului Originar și Eterna Sursă a Insulei Paradisului. Coexistente cu diferențierea Fiului de Tată și în prezența Paradisului au apărut persoana Spiritului Infinit și universul central al Havonei. Odată cu apariția Deității personale coexistente - Fiul Etern și Spiritul Infinit - Tatăl s-a eliberat, în calitate de personalitate, de difuziunea sa prin ansamblul potențialului Deității Totale, ceea ce altfel ar fi fost inevitabil. De atunci înainte Tatăl împlinește întregul potențial al Deității numai în asocierea de Trinitate cu cei doi egali ai săi în Deitate. În același timp, Deitatea experiențială este actualizată tot mai mult pe nivelele divine ale Supremației, ale Ultimității și ale Absoluității.

0:3.23 (6.3) *Conceptul de EU SUNT* este o concesie filozofică pe care o facem minții finite a omului, legate de timp și înlănțuită de spațiu,

imposibilității creaturii de a înțelege existențele din eternitate - realitățile și relațiile fără început și fără sfârșit. Pentru creatura din spațio-timp toate lucrurile trebuie să aibă un început, cu excepția UNULUI FĂRĂ DE CAUZĂ, cauză primordială a cauzelor. De aceea, noi conceptualizăm acest nivel de valoare filozofică ca EU SUNT, învățându-le în același timp pe toate creaturilor că Fiul Etern și Spiritul Infinit sunt co-eterne ale lui EU SUNT; cu alte cuvinte, nu a existat nici o vreme în care EU SUNT-ul nu era *Tatăl* Fiului și, împreună cu acesta, *Tatăl* Spiritului.

0:3.24 (6.4) *Infinitul* este folosit pentru a denota plinătatea - finalitatea - implicată de primordialitatea Primei Surse-Centru. EU SUNT-ul *teoretic* este, pentru creatură, o extensiune filozofică a „infinității voinței”, însă Infinitul este un nivel de valoare *actual* (*real*) reprezentând intensiunea eternității adevăratei infinități a liberului arbitru absolut și neîncătușat a Tatălui Universal. Acest concept este uneori desemnat ca Infinitul-Tată.

0:3.25 (6.5) O mare parte a confuziei încercate de toate ordinele de ființe, superioare și inferioare, în eforturile lor de a descoperi Infinitul-Tată, este inerentă posibilităților lor limitate de înțelegere. Primordialitatea absolută a Tatălui Universal nu este evidentă pe nivelele subinfinite; prin urmare, probabil că numai Fiul Etern și Spiritul Infinit cunosc cu adevărat Tatăl în calitate de infinitate; pentru toate celelalte personalități, un astfel de concept reprezintă exercițiul credinței.

IV. Realitatea universului

0:4.1 (6.6) Realitatea se actualizează în mod diferențial pe diverse nivele ale universului; realitatea își are originea în și prin voința infinită a Tatălui Universal și este realizabilă în trei faze primordiale pe numeroase nivele diferite ale actualizării universului:

0:4.2 (6.7) 1. *Realitatea nedeificată* se întinde de la domeniile de energie ale nepersonalului până la tărâmurile de realitate ale valorilor nepersonalizabile ale existenței universale și chiar până la prezența Absolutului fără de Atribute.

0:4.3 (7.1) 2. *Realitatea deificată* îmbrățișează toate potențialele Deității infinite care se întind peste toate domeniile personalității, de la finitul cel mai jos până la infinitul cel mai elevat. Ea include astfel domeniul a tot ceea ce este personalizabil și, mai mult, mergând până la prezența Absolutului Deității.

0:4.4 (7.2) 3. *Realitatea interasociată*. Realitatea universului se presupune fie deificată, fie nedeificată, însă pentru ființele subdeificate există un vast domeniu de realitate interasociată, potențială și în actualizare, care este greu de identificat. O mare parte a acestei realități coordonate este conținută în tărâmurile Absolutului Universal.

0:4.5 (7.3) Iată conceptul primordial al realității originare: Tatăl instaurează și menține Realitatea. *Diferențialele* primordiale ale realității sunt deificatul și nedeificatul - Absolutul Deității și

Absolutul fără de Atribute. *Relația* primordială este tensiunea dintre ele. Această tensiune a divinității, inițiată de Tată este perfect rezolvată de Absolutul Universal și eternizată în calitate de Absolut Universal.

0:4.6 (7.4) Din punctul de vedere al timpului și spațiului, realitatea mai este divizibilă și ca:

0:4.7 (7.5) 1. *Actuală și potențială*. Realități existente în plenitudinea expresiei lor în contrast cu cele care comportă o capacitate de creștere nedeazăluită. Fiul Etern este o actualitate spirituală absolută; ființa umană muritoare este în mare măsură un potențial spiritual nerealizat.

0:4.8 (7.6) 2. *Absolută și subabsolută*. Realitățile absolute sunt existențe de eternitate. Realitățile subabsolute sunt proiectate pe două nivele: Absonite - realități care sunt relative atât în raport cu timpul, cât și cu eternitatea. Finite - realități care sunt proiectate în spațiu și sunt actualizate în timp.

0:4.9 (7.7) 3. *Existențială și Experiențială*. Deitatea paradisiacă este existențială, însă Supremul și Ultimul emergente sunt experiențiale.

0:4.10 (7.8) 4. *Personală și Impersonală*. Expansiunea Deității, expresia personalității și evoluția universului sunt condiționate pentru totdeauna de actul liberului-arbitru al Tatălui, care a separat, pentru totdeauna, pe de o parte semnificațiile și valorile mental-spiritual-personale de actualitate și de potențialitate care converg în

Fiul Etern și, pe de alta, lucrurile care sunt centrate în Insula eternă a Paradisului și care îi sunt inerente.

0:4.11 (7.9) PARADISUL este un termen care include Absoluturile focale personale și nepersonale ale tuturor fazelor realității universului. Bine determinat, Paradisul poate desemna toate formele realității, ale Deității, ale divinității, ale personalității și ale energiei - spirituală, mentală sau materială. Toate se împărtășesc din Paradis ca loc de origine, de funcțiune și destin în ceea ce privește valorile, înțelesurile și existența faptică.

0:4.12 (7.10) *Insula Paradisului*- Paradisul, fără nici o altă însușire, este Absolutul controlului material-gravitațional al Primei Surse-Centru. Paradisul este lipsit de mișcare și este singurul lucru staționar din universul universurilor. Insula Paradisului are o amplasare în univers, însă nu are o poziție în spațiu. Această Insulă eternă este sursa efectivă a universurilor fizice - trecute, prezente și viitoare. Insula nucleară de Lumină provine din Deitate, însă nu se poate spune că ea este Deitate. Creațiile materiale nu sunt nici o parte a Deității; ele sunt o consecință a acesteia.

0:4.13 (7.11) Paradisul nu este un creator; este un controlor unic al unor numeroase activități ale universului, mai mult ceva care controlează decât care reacționează. De la un capăt la altul al universurilor materiale, Paradisul influențează reacțiile și conduita tuturor ființelor care au de-a face cu forța, energia și puterea, însă Paradisul în sine este unic, exclusiv și izolat în universuri. Paradisul

nu reprezintă nimic, și nimic nu reprezintă Paradisul. El nu este o forță, dar nici o prezență; este *Paradisul*, și atât.

V. Realități de personalitate

0:5.1 (8.1) Personalitatea este un nivel al realității deificate și se întinde de la nivelul muritor și median de activare mentală superioară a adorației și înțelepciunii; ea trece prin nivelele morontial și spiritual, și ajunge până la statutul de finalitate al personalității. Aceasta este ascensiunea evolutivă a personalității muritorilor și a personalității creaturilor de acest tip, însă universul mai comportă numeroase alte ordine de personalități.

0:5.2 (8.2) Realitatea este supusă expansiunii universale, iar personalitatea unei diversificări infinite, și ambele sunt capabile de o coordonare aproape nelimitată cu Deitatea și de o stabilitate eternă. În timp ce câmpul metamorfic al realității nonpersonale este strict limitat, nu știm să existe nici o limită pentru evoluția progresivă a realităților personalității.

0:5.3 (8.3) Pe nivelele experiențiale atinse, toate ordinele sau valorile personalității sunt asociabile și chiar co-creatoare. Chiar Dumnezeu și ființa umană pot coexista într-o personalitate unificată, așa cum e demonstrat atât de deplin în statutul actual al lui Cristos Mihail - Fiu al Omului și Fiu al lui Dumnezeu.

0:5.4 (8.4) Toate ordinele și fazele subinfinite ale personalității sunt accesibile asocierii și sunt potențial co-creatoare. Pre-personalul,

personalul și supra-personalul sunt toate legate laolaltă printr-un potențial reciproc de realizare coordonată, de împlinire progresivă și de capacitate co-creatoare. Impersonalul nu se transmută însă niciodată direct în personal. Personalitatea nu este niciodată spontană; ea este darul Părintelui din Paradis. Personalitatea este supraimpusă energiei și nu este asociată decât cu sisteme energetice vii; identitatea poate fi asociată cu arhetipuri de energie nevii.

0:5.5 (8.5) Tatăl Universal este secretul realității personalității și al destinului personalității. Fiul Etern este personalitatea absolută, secretul energiei spirituale, al spiritelor morontiale și al spiritelor devenite perfecte. Autorul Comun este personalitatea minții-spirit, sursa inteligenței, a rațiunii și a minții universale. Insula Paradisului este însă nepersonală și extraspirituală, fiind esența trupului universal, sursa și centrul materiei fizice și maestrul arhetip absolut al realității materiale universale.

0:5.6 (8.6) Aceste calități ale realității universale sunt manifeste în experiența umană urantiană pe următoarele nivele:

0:5.7 (8.7) 1. *Corpul*. Organismul material sau fizic al omului.

Mecanismul electrochimic viu de natură și origine animală.

0:5.8 (8.8) 2. *Mintea*. Mecanismul care gândește, percepe și simte al organismului uman. Totalitatea experienței conștiente și inconștiente. Inteligența asociată vieții emoționale ridicându-se la nivelul spiritului prin adorare și înțelepciune.

0:5.9 (8.9) 3. *Spiritul*. Spiritul divin care sălășuiește în mintea omului - Ajustorul Gândirii. Acest spirit nemuritor este pre-personal

- nu este o personalitate, cu toate că este destinat să devină o parte a personalității creaturii muritoare care va supraviețui.

0:5.10 (8.10)

4. *Sufletul*. Sufletul omului este o dobândire experiențială. În măsura în care o creatură muritoare alege să „facă voia Tatălui care este în ceruri,” spiritul care locuiește în ea devine părintele unei *noi realități* în experiența umană.. Minteaa muritoare și materială este mama acestei realități emergente. Substanța acestei noi realități nu este nici materială, nici spirituală - ea este *morontială*. Acesta este sufletul emergent și nemuritor destinat să supraviețuiască morții fizice și să înceapă ascensiunea Paradisului.

0:5.11 (9.1)

Personalitatea. Personalitatea omului muritor nu este nici corp, nici minte, nici spirit; ea nu este nici sufletul. Personalitatea este singura realitate invariantă în experiența mereu schimbătoare a unei creaturi; iar ea unifică toți ceilalți factori asociați ai individualității. Personalitatea este darul unic conferit de Tatăl Universal energiilor vii și asociate materiei, minții și spiritului, și care supraviețuiește odată cu supraviețuirea sufletului morontial.

0:5.12 (9.2)

Morontia este un termen desemnând un vast nivel intermediar dintre material și spiritual. Ea poate desemna realități personale sau impersonale, energii vii sau nevii. Urzeala țesăturii morontiei este spirituală; bătătura ei este materială.

VI. Energie și arhetip

0:6.1 (9.3) Numim personale toate lucrurile care reacționează la circuitul personalității Tatălui. Numim spirit tot ceea ce reacționează la circuitul spiritual al Fiului. Și la tot ceea ce răspunde la circuitul mental al Autorului Comun îi spunem minte, mintea ca atribut al Spiritului Infinit, mintea în toate fazele sale. Numim materie - energia-materie în toate stările ei metamorfice - tot ceea ce răspunde la circuitul gravitației materiale centrat în Paradisul de jos.

0:6.2 (9.4) ENERGIE este folosit ca termen global aplicat tărâmurilor spiritual, mental și material. Cuvântul *forță* este folosit în general de aceeași manieră. *Putere* este în general limitat la desemnarea nivelului electronic al materiei, materia marelui univers care răspunde la gravitația liniară. Putere este folosit și pentru a desemna suveranitatea. Nu putem să ne conformăm definițiilor general acceptate de voi pentru forță, energie și putere. Limbajul vostru este atât de sărac încât trebuie să conferim acestor termeni semnificații multiple.

0:6.3 (9.5) *Energie fizică* este un termen desemnând toate fazele și formele de mișcare, de acțiune și de potențial a fenomenelor .

0:6.4 (9.6) Discutând manifestările energiei fizice, folosim în general termenii forță cosmică, energie emergentă și putere a Universului. Ei sunt adesea folosiți după cum urmează :

0:6.5 (9.7) 1. *Forța cosmică* îmbrățișează toate energiile ce provin din Absolutul fără de Atribute, însă nereacționând încă la gravitația Paradisului.

0:6.6 (9.8)

2. *Energia emergentă* îmbrățișează energiile ce reacționează la gravitația Paradisului, însă care nu reacționează încă la gravitația locală sau liniară. Este nivelul pre-electronic al energiei-materie.

0:6.7 (9.9)

3. *Puterea universului* include toate formele de energie care, cu toate că răspund la gravitația Paradisului, sunt sensibile în mod direct la gravitația liniară. Acesta este nivelul electronic al energiei-materie și al tuturor evoluțiilor sale subsecvente.

0:6.8 (9.10)

Mintea este un fenomen implicând prezența și activitatea unui *instrument viu*, adăugat la sisteme de energie variată, și acest fapt este adevărat la toate nivele de inteligență. În personalitate, mintea intervine între spirit și materie. Prin urmare, universul este iluminat de trei tipuri de lumină: lumina materială, intuiția intelectuală și luminozitatea spiritului.

0:6.9 (10.1)

Lumina- Luminozitatea spiritului - este un simbol verbal, o figură de stil, care implică manifestarea personalității caracteristice a ființelor spirituale de diverse ordine. Această emanație luminoasă nu se raportează în niciun fel la intuiția intelectuală, nici la manifestările luminii fizice.

0:6.10 (10.2)

UN ARHETIP poate să se găsească proiectat sub un aspect material, spiritual sau mental, sau ca o combinație a acestor energii. El poate impregna personalitățile, identitățile, entitățile sau materia nevie. Însă un arhetip este un arhetip și rămâne un arhetip. Numai *copiile* după el sunt multiplicare.

0:6.11 (10.3)

Un arhetip poate configura energia, însă nu o controlează. Gravitația este singurul control al energiei-materie. Nici spațiul, nici arhetipul nu reacționează la gravitație, însă nu există relație între spațiu și arhetip. Spațiul nu este nici arhetip, nici arhetip potențial. Arhetipul este o configurație a realității care și-a plătit deja întreaga sa datorie față de gravitație. *Realitatea* unui arhetip constă în energiile sale, în mintea sa, în spiritul său sau în componentele sale materiale.

0:6.12 (10.4)

În contrast cu aspectul *totalului*, arhetipul revelează aspectul *individual* al energiei și al personalității. Formele personalității sau ale identității sunt arhetipuri rezultând din energie (fizică, spirituală sau mentală), însă nu sunt inerente acesteia. Această calitate a energiei sau a personalității, în virtutea căreia este făcut să apară arhetipul, îi poate fi atribuită lui Dumnezeu - Deității - înzestrării cu forță din Paradisului, coexistenței personalității și a puterii.

0:6.13 (10.5)

Un arhetip este un model principal, după care se fac copii. Paradisul Etern este absolutul arhetipurilor. Fiul Etern este arhetipul personalității. Părintele Universal este sursa ancestrală directă a amândurora. Însă Paradisul nu conferă arhetip iar Fiul nu poate conferi personalitatea.

VII. Ființa supremă

0:7.1 (10.6) Mecanismul Deităţii al maestrului univers este dublu în ceea ce priveşte relaţiile de eternitate. Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Spiritul sunt eterni - sunt fiinţe existenţiale - în timp ce Dumnezeu Supremul, Dumnezeu Ultimul, Dumnezeu Absolutul sunt personalităţi ale Deităţii *în curs de actualizare*. Ele sunt dintr-o epocă posterioară Havonei în sferile spaţio-timpului şi în cele ale spaţio-timpului trascense ale maestrului univers în expansiune evolutivă. Aceste personalităţi ale Deităţii care se actualizează sunt viitoruri eterne din momentul în care, şi în măsura în care, ele personalizează puterea în universurile crescătoare, prin tehnica actualizării experienţiale a potenţialelor creative-asociative ale Deităţilor eterne ale Paradisului.

0:7.2 (10.7) Deitatea este aşadar duală în prezenţa sa:

0:7.3 (10.8) 1. *Existenţială*- Fiinţe de existenţă eternă, trecută, prezentă şi viitoare.

0:7.4 (10.9) 2. *Experienţială*- Fiinţe actualizându-se în prezentul posthavonian, însă a căror existenţă va fi fără sfârşit pe parcursul întregii eternităţi viitoare.

0:7.5 (10.10) Tatăl, Fiul şi Spiritul sunt existenţiali - existenţiali în actualitate (chiar dacă toate potenţialele sunt presupuse experienţiale). Supremul şi Ultimul sunt în întregime experienţiali. Absolutul Deităţii este experienţial în actualizare, însă existenţial în potenţialitate. Esenţa Deităţii este eternă, însă doar cele trei persoane originare ale Deităţii sunt eterne în mod categoric. Toate

celelalte personalități ale Deității au o origine, însă destinul lor este etern.

0:7.6 (10.11) După ce a împlinit expresia Deității existențiale de sine în Fiu și în Spirit, Tatăl împlinește acum expresia experiențială pe nivele de Deitate până acum impersonale și relevate ca Dumnezeu Supremul, ca Dumnezeu Ultimul și ca Dumnezeu Absolutul. Însă aceste Deități experiențiale nu sunt în întregime existente în prezent; ele sunt în plin proces de actualizare.

0:7.7 (11.1) *Dumnezeu Supremul* din Havona este reflectarea spiritului personal al Deității trinitare din Paradis. Acum, această relație asociativă a Deității efectuează o expansiune exterioară creatoare în Dumnezeu Septuplul și se sintetizează în marele univers în puterea experiențială a Atotputernicului Suprem. Deitatea Paradisului, existențială în calitate de trei persoane, evoluează astfel experiențial în două faze de Supremație, pe când cele două faze unifică personalitatea și puterea într-un singur Domn, Ființa Supremă.

0:7.8 (11.2) Tatăl Universal împlinește eliberarea sa voluntară de legăturile înfinității și de lanțurile eternității prin tehnica trinitizării, personalizarea ca treime a Deității. Chiar și acum, Ființa Supremă evoluează ca unificare a personalității subeterne a septuplei manifestări a Deității în segmentele de spațio-timp ale marelui univers.

0:7.9 (11.3) *Ființa Supremă* nu este un creator direct, cu excepția faptului că ea este tatăl Majestonului, însă este coordonatorul-

sintetizator din universul tuturor activităților Creator-creatură. Ființa Supremă, actualizându-se acum în universurile evolutive, este Deitatea care corelează și sintetizează divinitatea spațio-timpului, Deitatea trinitară a Paradisului în asociere experiențială cu Creatorii Supremi ai timpului și ai spațiului. Când va fi devenit actualizată, această Deitate evolutivă va constitui fuziunea eternă a finitului și infinitului - uniunea perpetuă și indisolubilă a puterii experiențiale și a personalității spiritului.

0:7.10 (11.4) Orice realitate finită a spațio-timpului, aflată sub impulsul director al Ființei Supreme este angajată într-o mobilizare mereu ascendentă și o unificare pe cale de perfecționare (sinteză personalitate-putere) a tuturor fazelor și valorilor realității finite, în asociere cu diferite faze ale realității Paradisului, având scopul subsecvent de a se lansa în încercarea de a atinge nivelurile absonite de împlinire a supracreaturilor.

VIII. Dumnezeu septuplul

0:8.1 (11.5) Pentru a compensa caracterul finit al statutului creaturilor și pentru a atenua limitările lor de concept, Părintele Universal a stabilit pentru creaturile evolutive o apropiere septuplă de Divinitate:

- 0:8.2 (11.6) 1. Fiii Creatori ai Paradisului.
- 0:8.3 (11.7) 2. Stegarii Timpurilor.
- 0:8.4 (11.8) 3. Cele Șapte Spirite Maestru.

- 0:8.5 (11.9) 4. Ființa Supremă.
- 0:8.6 (11.10) 5. Dumnezeu Spiritul.
- 0:8.7 (11.11) 6. Dumnezeu Fiul.
- 0:8.8 (11.12) 7. Dumnezeu Tatăl.

0:8.9 (11.13) Această personalizare septuplă a Deității în timp și spațiu și pentru cele șapte suprauniversuri, face ființa muritoare capabilă să atingă prezența lui Dumnezeu, care este spirit. Această Deitate septuplă, personalizând uneori puterea pentru creaturile spațio-timpului în Ființa Supremă, este Deitatea funcțională a creaturilor muritoare evolutive ale carierei de ascensiune a Paradisului. O astfel de carieră de descoperire experiențială a realizării lui Dumnezeu începe prin recunoașterea divinității Fiului Creator al universului local, se înalță cu ajutorul Stegarilor Timpurilor ai suprauniversului și prin intermediul persoanei unuia din cele Șapte Spirite mergând până la realizarea descoperirii și a recunoașterii personalității divine a Tatălui Universal al Paradisului.

0:8.10 (12.1) Marele univers este tărâmul triplu al Deității Trinității Supremației, al Dumnezeului Septuplu și al Ființei Supreme. Dumnezeu Supremul este potențial în Trinitatea Paradisului din care își extrage personalitatea și atributele sale spirituale. Însă, în prezent, el se actualizează în Fiii Creatori, Stegarii Timpurilor și Spiritele Maestru, din care el derivă puterea sa de Atotputernic asupra suprauniversurilor timpului și spațiului. Această manifestare de putere a Dumnezeului imediat al creaturilor evolutive se dezvoltă

de fapt în spațio-timp, împreună cu ele și într-o manieră concomitentă. Atotputernicul Suprem evoluând la nivelul valorii activităților nepersonale și persoana spirituală a Dumnezeuului Suprem *sunt o singură realitate*- Ființa Supremă.

0:8.11 (12.2) În asocierea Deității Dumnezeuului Septuplu, Fiii Creatori asigură mecanismul prin care muritorul devine nemuritor și finitul atinge îmbrățișarea infinitului. Ființa Supremă oferă tehnica pentru mobilizarea personalității-putere, sinteza divină a *tuturor* acestor multiple operațiuni, dând astfel posibilitate finitului să atingă absonitul, și prin alte actualizări viitoare posibile, să încerce să atingă Ultimul. Fiii Creatori și Divinii lor Slujitori asociați participă la această mobilizare supremă, însă Stegarii Timpurilor și Cele Șapte Spirite Maestru sunt probabil instalați veșnic ca administratori permanenți în marele univers.

0:8.12 (12.3) Funcțiunea Dumnezeuului Septuplu datează de la organizarea celor șapte suprauniversuri și se va extinde probabil în funcție de evoluția viitoare a creațiilor spațiului exterior. Organizarea acestor universuri viitoare ale nivelelor de spațiu primar, secundar, terțiar și cuaternar de evoluție progresivă va asista neîndoielnic la inaugurarea unei abordări transcendente și absonite a Deității.

IX. Dumnezeu ultimul

0:9.1 (12.4) Așa cum Ființa Supremă evoluează progresiv, plecând de la înzestrarea antecedentă a divinității inerente potențialului de

energie și de personalitate al marelui univers care îl înglobează, tot astfel Dumnezeu Ultimul iese la iveală din potențialele de divinitate care se află în domeniile spațio-timpului transcens ale universului maestru. Actualizarea Deității Ultime marchează unificarea absonită a primei Trinități experiențiale și indică expansiunea Deității pe cale de unificare pe al doilea nivel de autorealizare creativă. Aceasta constituie echivalentul în personalitate-putere al actualizării Deității experiențiale a universului corespunzând realităților absonite paradisiace pe nivele în curs de exteriorizare a valorilor spațio-timpului transcens. Completarea unei astfel de dezvoltări experiențiale are drept scop stabilirea unui destin ultim de slujire pentru toate creaturilor spațio-timpului care au atins nivele absonite prin realizarea desăvârșită a Ființei Supreme și prin mijlocirea Dumnezeului Septuplu.

0:9.2 (12.5) *Dumnezeu Ultimul* desemnează Deitatea personală ce funcționează pe nivelele de divinitate ale absonitului și pe sferele supra-timpului și ale spațiului transcens al universului. Ultimul este o exteriorizare supersupremă a Deității. Supremul este unificarea Trinității Paradisului înțeleasă de ființele finite. Ultimul este unificarea Trinității înțeleasă de ființele absonite.

0:9.3 (13.1) Prin mecanismul Deității evolutive, Tatăl Universal este de fapt angajat în *acțiunea* formidabilă și uluitoare a focalizării personalității și a mobilizării puterii valorilor realității divine a finitului, a absonitului și chiar și a absolutului, pe nivele lor de semnificație universală respective.

0:9.4 (13.2)

Primele trei Deități din Paradis ale eternului trecut - Tatăl Universal, Fiul Etern, Spiritul Infinit - trebuie, în viitorul etern, să primească o completare la personalitate prin actualizarea experiențială a Deităților evolutive asociate - Dumnezeu Supremul, Dumnezeu Ultimul și poate Dumnezeu Absolutul.

0:9.5 (13.3)

Dumnezeu Supremul și Dumnezeu Ultimul, dezvoltându-se acum în universurile experiențiale, nu sunt existențiali - ei nu sunt eterni în trecut, ci eterni numai în viitor, eterni condiționați spațio-temporal și condiționați transcendental. Ei sunt Deități cu înzestrare supremă, ultimă și poate suprem-ultimă, însă au cunoscut origini istorice în univers. Ei nu vor avea niciodată un sfârșit, însă personalitatea lor a avut un început. Ei sunt, într-adevăr, actualizări de potențiale eterne și infinite ale Deității, însă nu sunt ei înșiși nici eterni în mod categoric, nici infiniți.

X. Dumnezeu absolutul

0:10.1 (13.4)

Realitatea eternă a *Absolutului Deității* posedă numeroase caracteristici care nu pot fi pe deplin explicate minții finite din spațio-timp. Însă actualizarea *Dumnezeului Absolut* ar fi consecința unificării celei de-a doua Trinități experiențiale, Trinitatea Absolută. Aceasta ar constitui realizarea experiențială a Divinității Absolute, unificarea semnificațiilor absolute pe nivele absolute. Însă nu suntem siguri că sunt înglobate toate valorile

absolute, deoarece nu am fost niciodată înștiințați că Absolutul Calificat ar fi echivalentul Infinitului. Destinele supra-ultime sunt implicate în semnificațiile absolute și în spiritualitatea infinită, iar fără împlinirea ambelor realități, nu putem stabili valori absolute.

0:10.2 (13.5) Dumnezeu Absolutul este țelul realizării și al împlinirii tuturor ființelor superabsonite. Însă potențialul de putere și de personalitate al Absolutului Deității transcende conceptul nostru și ezităm să discutăm despre aceste realități care sunt atât de departe de actualizarea experiențială.

XI. Cele trei absoluturi

0:11.1 (13.6) Când gândirea conjugată a Părintelui Universal și a Fiului Etern, funcționând în Dumnezeu Acțiunii, a stabilit creația universului central și divin, Tatăl a urmat exprimarea gândirii sale în cuvântul Fiului său și în actul Executantului lor Comun, diferențiind prezența sa din Havona de potențialele infinității. Iar aceste potențiale ale infinității nerevelate rămân ascunse în spațiul din Absolutul fără de Atribute și înfășurate prin putere divină în Absolutul Deității, în timp ce acestea două din urmă devin una în funcționarea Absolutului Universal, unitatea-infinitate nerevelată a Tatălui Paradisului.

0:11.2 (13.7) Atât puțința forței cosmice, cât și puțința forței spiritului sunt pe cale de revelare-realizare progresivă, pe măsură ce întreaga realitate este îmbogățită prin creștere experiențială și prin corelarea

experiențialului cu existențialul de către Absolutul Universal. În virtutea prezenței precumpănitoare a Absolutului Universal, Prima Sursă Centru realizează o extindere a puterii experiențiale, se bucură de identificarea cu creaturile sale evolutive și dobândește expansiunea Deității experiențiale pe nivelele Supremației, al Ultimității și al Absolutului.

0:11.3 (14.1) Când nu este posibil să se distingă pe deplin Absolutul Deității de Absolutul fără de Atribute, se presupune atunci funcțiunea lor combinată sau prezența lor coordonată și asta se va numi acțiune a Absolutului Universal.

0:11.4 (14.2) 1. *Absolutul Deității* pare a fi atotputernicul activator, în timp ce Absolutul fără de Atribute pare a fi mecanicul pe deplin eficient al universului universurilor, și chiar al altor nenumărate universuri suprem unificate și definitiv coordonate, create, în curs de creare sau care rămân încă de creat.

0:11.5 (14.3) Absolutul Deității nu poate reacționa într-o manieră subabsolută la nici o situație din univers, sau cel puțin nu o face. În toate împrejurările, acest Absolut pare întotdeauna să răspundă în termeni implicând bunăstarea lucrurilor și a ființelor întregii creații, nu numai în starea sa prezentă de existență, ci și în vederea posibilităților infinite ale întregii eternități viitoare.

0:11.6 (14.4) Absolutul Deității este acel potențial care a fost separat de realitatea totală și infinită prin libera alegere a Părintelui Universal și în care toate au loc activitățile de divinitate - existențiale

și experiențiale. Acesta este Absolutul *Calificat*, în contrast cu Absolutul *Necalificat*. Însă Absolutul Universal se supraadaugă ambelor în sfera întregului potențial absolut.

0:11.7 (14.5) 2. *Absolutul Necalificat* este nepersonal, extradivin și nedeificat. Absolutul Necalificat este deci lipsit de personalitate, de divinitate și de orice prerogative de creator. Nici un fapt sau adevăr, nici o experiență sau revelație, nici o filozofie sau absonitate nu sunt capabile să pătrundă natura și caracterul acestui Absolut fără atribute din univers.

0:11.8 (14.6) Să precizăm cu claritate că Absolutul Necalificat este o *realitate pozitivă* impregnând marele univers, care se extinde după cât se pare, cu o prezență spațială egală, peste, în și în afara activităților forței și a evoluțiilor premateriale ale vertiginoaselor întinderi de spațiu situate dincolo de cele șapte universuri. Absolutul Necalificat nu este un simplu negativism conceput de filozofie și întemeiat pe sofisme metafizice ipotetice referitoare la caracterul universal, dominant și primar al necondiționatului și al necalificatului. Absolutul Necalificat este un supracontrol pozitiv al universului în infinitate. Acest supracontrol este nelimitat în forța de spațiu, însă este net condiționat de prezența vieții, a minții, a spiritului și a personalității. Mai mult, el este condiționat de reacțiile de voință și de ordinele provenite de la Trinitatea Paradisului.

0:11.9 (14.7) Noi suntem convinși că Absolutul fără de Atribute nu este o influență nediferențiată ce impregnează totul, comparabilă fie cu concepțiile panteiste ale metafizicii, fie cu ipoteza științifică mai

veche a eterului. Absolutul fără de Atribute este nelimitat în forță și condiționat de Deitate, însă noi nu percepem pe deplin relația acestui absolut cu realitățile spiritului din universuri.

0:11.10 (14.8) 3. *Absolutul Universal*, așa cum deducem noi în mod logic, era inevitabil în actul de liber arbitru absolut al Tatălui Universal atunci când a diferențiat realitățile universului în valori deificate și valori nedeificate - personalizabile și nepersonalizabile. Absolutul Universal este fenomenul de Deitate indicând că tensiunea creată prin actul de liber arbitru, care diferențiază astfel realitatea universului, este soluționată. El funcționează în calitate de coordonator asociativ al totalului general al potențialităților existențiale.

0:11.11 (15.1) Prezența-tensiune a Absolutului Universal semnifică ajustarea diferențialului între realitatea deității și realitatea nedeificată. Acest diferențial este inerent separării între dinamica divinității dispunând de liber arbitru, pe de o parte, și statica infinității necalificate, pe de alta.

0:11.12 (15.2) Amintiți-vă întotdeauna: infinitatea potențială este absolută și inseparabilă de eternitate. Infinitatea actuală în timp nu poate niciodată fi decât parțială și trebuie deci să fie neabsolută. Infinitatea de personalitate actuală nu poate nici ea să fie absolută, decât în Deitatea fără de atribute. Și diferențialul de potențial de infinitate dintre Absolutul Necalificat și Absolutul Deității este ceea ce face ca Absolutul Universal să fie etern. Acest lucru face cosmic

posibil să avem universuri materiale în spațiu și spiritualmente
posibil să avem personalități finite în timp.

0:11.13 (15.3) În cosmos, finitul nu poate coexista cu Infinitul decât ca
urmare a prezenței asociative a Absolutului Universal care
echilibrează cu atâta desăvârșire tensiunile dintre timp și eternitate,
dintre finit și infinit, dintre potențialul realității și actualitatea
realității, dintre Paradis și spațiu, dintre om și Dumnezeu. În mod
asociativ, Absolutul Universal constituie identificarea zonei de
realitate evolutivă progresivă care există în universurile spațio-
timpului și în cele transcendente spațio-timpului în care se manifestă
Deitatea subinfinită.

0:11.14 (15.4) Absolutul Universal este potențialul Deității statice-
dinamice realizabilă funcțional pe nivelele de timp-eternitate sub
forma valorilor finite-absolute susceptibile de o abordare
experiențială-existențială. Acest aspect de neînțeles al Deității poate
fi static, potențial și asociativ, însă din punct de vedere experiențial
el nu este nici creativ, nici evolutiv în ceea ce privește personalitățile
inteligente funcționând acum în universul univers.

0:11.15 (15.5) *Absolutul.* Cele două Absoluturi - cu și fără atribute -
deși par a funcționa într-o manieră atât de divergentă, când sunt
observate de creaturi mentale, sunt perfect și divin unificate în și
prin Absolutul Universal. În ultimă analiză și în înțelegere finală, cele
trei nu sunt decât un singur Absolut. Pe nivelele subinfinite, ele sunt
diferențiate în mod funcțional, dar, în infinite, ele sunt UNUL.

0:11.16 (15.6)

Noi nu folosim niciodată termenul „Absolut” ca o negație a indiferent ce, nici ca un refuz al vreunui lucru. Noi nu considerăm Absolutul Universal nici ca pe ceva determinându-se pe sine, vreun soi de Deitate panteistă și impersonală. În tot ceea ce ține de personalitatea din univers, Absolutul este strict limitat de Trinitate și dominat de Deitate.

XII. Trinitățile

0:12.1 (15.7)

Trinitatea originară și eternă a Paradisului este existențială și era inevitabilă. Această Trinitate fără început era inerentă faptului că voința fără limită a Tatălui a diferențiat personalul de nepersonal. Ea a devenit faptică atunci când voința sa personală a coordonat aceste realități duale prin intermediul facultății mentale. Trinitățile posterioare Havonei sunt experiențiale. Ele sunt inerente în creația a două nivele subabsolute și evolutive de manifestare de personalitate-putere din universul maestru.

0:12.2 (15.8)

Trinitatea Paradisului- uniunea eternă în Deitate a Tatălui Universal, a Fiului Etern și a Spiritului Infinit - este existențială în actualitate, însă toate potențialele sunt experiențiale. De aceea, această Trinitate constituie singura realitate a Deității îmbrățișând infinitatea, și tot de aceea se produc fenomenele universale ale actualizării Dumnezeuului cel Suprem, a Dumnezeuului cel Ultim și a Dumnezeuului cel Absolut.

0:12.3 (15.9)

Prima și a doua Trinitate experiențială, Trinitățile Posthavoniene, nu pot fi infinite, deoarece ele îmbrățișează *Deități derivate*, Deități dezvoltate prin actualizarea experiențială a realităților create sau exteriorizate de către Trinitatea existențială a Paradisului. Infinitatea divinității este în permanență îmbogățită, dacă nu lărgită, de caracterul finit și absonit al experienței creaturii și a Creatorului.

0:12.4 (16.1)

Trinitățile sunt adevăruri de relații și de fapte de manifestare coordonată a Deității. Funcțiunile Trinității înglobează realitățile Deității, iar realitățile Deității încearcă întotdeauna să se realizeze și să se manifeste în personalizare. Dumnezeu Supremul, Dumnezeu Ultimul și chiar Dumnezeu Absolutul sunt deci inevitabilități divine. Aceste trei Deități experiențiale erau potențiale în Trinitatea existențială, Trinitatea Paradisului. Însă emergența lor în univers ca personalități de putere depinde, pe de o parte, de propria lor funcționare experiențială în universul de putere și de personalitate și, pe de altă parte, de împlinirile experiențiale ale Creatorilor și ale Trinităților posterioare Havonei.

0:12.5 (16.2)

Cele două Trinități Posthavoniene, Trinitățile experiențiale ale Celui Ultim și ale Celui Absolut nu sunt încă pe deplin manifestate. Ele sunt în curs de realizare în univers. Aceste asocieri de Deități pot fi descrise după cum urmează:

0:12.6 (16.3)

1. *Trinitatea Ultimă*, care evoluează în prezent, va fi în cele din urmă compusă din Ființa Supremă, din Personalitățile Creatoare Supreme, și din Arhitecții absoniți ai Maestrului Univers acești unici planificatori ai universului care nu sunt nici creatori, nici

creaturi. În cele din urmă și în mod inevitabil, Dumnezeu cel Ultim va dobândi, ca o consecință, la nivelul Deității, puterea și personalitatea unificării acestei Trinități Ultime experiențiale în cadrul în expansiune, aproape nelimitat, al universului maestru.

0:12.7 (16.4) 2. *Trinitatea Absolută*- A doua trinitate experiențială - în prezent în curs de actualizare, se va constitui din Dumnezeu Supremul, din Dumnezeu Ultimul și din Consumatorul nerevelat al Destinului Universului. Această Trinitate funcționează pe cele două nivele personale și supra-personale, și chiar până la frontierele nepersonalului, iar unificarea sa în universalitate va face Deitatea Absolută experiențială.

0:12.8 (16.5) Trinitatea Ultimă se unifică în mod experiențial întregindu-se, însă ne îndoiim cu adevărat că o astfel de unificare, atât de completă, ar fi posibilă pentru Trinitatea Absolută. Cu toate acestea, conceptul nostru de Trinitate eternă a Paradisului ne aduce mereu în minte faptul că trinitizarea Deității poate înfăptui ceea ce în alt chip ar fi de neînfăptuit. Noi postulăm astfel apariția, la timpul potrivit, a *Supremului- Ultim* și posibila factualizare-trinitizare a Dumnezeului Absolut.

0:12.9 (16.6) Filozofii universului postulează o *Trinitate a Trinității*, o Trinitate Infinită existențial-experiențială, însă ei sunt incapabili să aibă în vedere personalizarea sa, care ar echivala poate cu persoana Tatălui Universal la nivelul conceptual al lui EU SUNT. Însă, independent de toate acestea, Trinitatea originală a Paradisului este potențial infinită, deoarece Părintele Universal este efectiv infinit.

Mulțumiri

0:12.11 (16.8) Expunerile care urmează portretizează caracterul Tatălui Universal și natura asociațiilor săi din Paradis. Ele încearcă în același timp să descrie universul central perfect și cele șapte suprauniversuri care îl înconjoară. Formulându-le trebuie să fim călăuziți în mod constant de îndrumările conducătorilor suprauniversului; pe parcursul eforturilor noastre pentru a revela adevărul și a coordona cunoștințele esențiale, ei ne îndeamnă să dăm întâietate conceptelor umane celor mai elevate care există în domeniul subiectelor de prezentat. Noi nu putem recurge la revelația pură decât dacă conceptul de prezentat nu a fost exprimat anterior în mod adecvat de către mintea umană.

0:12.12 (17.1) Revelațiile planetare succesive ale adevărului divin înglobează în mod invariabil conceptele existente cele mai elevate ale valorilor spirituale ca pe o parte a coordonării noi și sporite a cunoștințelor planetare. Ca urmare, pentru a-l prezenta pe Dumnezeu și pe asociații săi din univers, noi am ales drept fundament al acestor capitole peste o mie de concepte umane reprezentând cunoașterea planetară cea mai înaltă și cea mai evoluată a valorilor spirituale și a semnificațiilor universului. Când aceste concepte umane, luate de la muritorii din trecut și din prezent care-l cunoșteau pe Dumnezeu, vor fi inadecvate pentru a zugrăvi realitatea așa cum am primit noi ordin să o revelăm, noi le vom

completa fără a ezita. În acest scop, noi ne vom inspira din propriile noastre cunoștințe superioare ale realității și ale divinității Deităților Paradisului și ale universului transcendent în care se află ele.

0:12.13 (17.2) Suntem pe deplin conștienți de dificultățile sarcinii noastre. Recunoaștem că este imposibil să traducem în întregime limbajul conceptelor divinității și eternității în simbolurile din limbajul conceptelor limitate ale minții muritorilor. Însă știm că un fragment al lui Dumnezeu locuiește în mintea umană și că Spiritul Adevărului sălășluiește în sufletul uman. Mai mult, știm că aceste forțe spirituale conlucrează pentru a-l face pe omul material capabil să sesizeze realitățile valorilor spirituale și să înțeleagă filozofia semnificațiilor universului. Însă, cu și mai multă certitudine, știm că aceste spirite ale Prezenței Divine pot ajuta omul să își însușească spiritual orice adevăr care ar contribui la intensificarea realității mereu în progresie a experienței religioase personale - conștiința de Dumnezeu.

0:12.14 (17.3) [Redactat de un Consilier Divin din Orvonton, Șef al Corpului Personalităților Suprauniversale însărcinate să formuleze pe Urantia adevărul privitor la Deitățile Paradisului și la universul universurilor.]